

CATALUNYA RELIGIÓ

#CATRELIGIOACASA

EDICIÓ SETMANAL | TOTA L'ACTUALITAT A WWW.CATALUNYARELIGIO.CAT | DISSABTE 28 DE MARÇ DE 2020 | Número 76

PÀG. 4 | URBI ET ORBI DEL PAPA
"Estem en la mateixa barca.
Ningú se salva sol"

PÀG. 9 | EDUARD IBÁÑEZ
Una gran lluita per la vida

PÀG. 7 | XAVI CASANOVAS
Cal secularitzar la quaresma?

PÀG. 13 | CLARISSES DE VILOBÍ D'ONYAR
"Cosim mascaretes amb tot el cor
i tota l'ànima"

PÀG. 18 | OBITUARI
Mor el matemàtic Josep Vaquer

PÀG. 22 | LAURA MOR
Allibereu el prèmium

PÀG. 29 | RELIGIONS
Islam en temps de coronavirus

PÀG. 33 | NÚRIA ILLAS
"No hi ha soroll només als carrers,
sinó també dins el nostre cap"

Una gran lluita per la vida

Edició paper gratuïta

Mentre duri el confinament, **Catalunya Religió editarem aquesta versió setmanal en PDF** en obert per facilitar la seva distribució.

Us portem a casa l'actualitat religiosa.

www.catalunyareligio.cat/acasa

Reenvieu l'edició setmanal als contactes de les vostres comunitats o amb els butlletins que gestioneu.

L'edició mensual gratuïta impresa queda suspesa mentre duri el confinament per la crisi del coronavirus.

#preguemacasa

Agenda d'actes
virtuals

Guia de serveis
religiosos per tele,
ràdio i internet

PÒRTIC

Els mitjans de comunicació s'estan fent poc ressò sobre com està afectant les entitats i comunitats religioses la crisi del coronavirus. En aquest número podeu veure com hi donen (hi doneu) resposta. Aquests dies també hem modificat l'agenda del portal i hem creat una guia de serveis i recursos virtuals. Una altra mostra de les respostes, imaginació i servei de les comunitats religioses.

SUMARI

4 Actualitat

Urbi et orbi del Papa: "Estem en la mateixa barca. Ningú se salva sol"

Cal secularitzar la quaresma?

Les clarisses de Vilobí d'Onyar: "Cosim mascaretes amb tot el cor i tota l'ànima"

Mor el matemàtic Josep Vaquer, unit amb la Mercè en totes les causes

Els oficis de Setmana Santa se celebraran sense fidels

Planellas: "Quina paradoxa veure i escoltar com un mal provoca tant de bé!"

Islam en temps de coronavirus

Núria Illas: "No hi ha soroll només als carrers, sinó també dins el nostre cap"

L'esperança en la mort de les vedruna Maria Trullols i Joaquina Surrallés

9 Panoràmica

Una gran lluita per la vida, per Eduard Ibáñez

Les nostres presons mentals, per Manuel Maria Fuentes

Allibereu el prèmium, per Laura Mor

39 Recull de premsa

40 La setmana a les xarxes

Urbi et orbi del Papa: “Estem en la mateixa barca. Ningú se salva sol”

En una plaça de Sant Pere buida i amb llum blava de tenebra, el **papa Francesc** ha presidit aquest divendres al vespre una benedicció Urbi et orbi extraordinària.

“De la mateixa manera que als deixebles de l’Evangeli, ens ha sorprès una tempesta inesperada i furiosa. Ens hem adonat que estem en la mateixa barca, tots fràgils i desorientats; però, al mateix temps, importants i necessaris, tots cridats a remar junts”. Amb aquestes paraules, el papa Francesc ha iniciat la seva reflexió centrant-se en l’Evangeli segons Sant Marc (5,35).

Aquest moment extraordinari de pregària convocat per ell mateix diumenge passat davant l’emergència sanitària per coronavirus, s’ha iniciat amb l’escolta de la Paraula des de l’atri de la Basílica de Sant Pere. El Papa a més ha expressat que “ens trobem espantats i perduts”, però en aquesta barca “hi som tots”, de fet, “de la mateixa manera que aquests deixebles, que parlen amb una sola veu i amb angouxa diuen: ‘ens enfonsem’, també nosaltres hem descobert que no podem seguir cadascun pel nostre compte, sinó només junts”.

Jesús calma la tempesta

Reflexionant sobre l'Evangelí de Sant Marc, el Papa parla de la "tempesta" que "desemmasca la nostra vulnerabilitat i deixa al descobert aquestes falses i supèrflues seguretats amb què havíem construït les nostres agendes, projectes, rutines i prioritats".

Per Francesc, la tempesta també ens mostra "com havíem deixat adormit i abandonat el que alimenta, sosté i dona força a la nostra vida i a la nostra comunitat" i posa al descobert "totes aquestes temptatives d'anestesiarse amb aparents rutines 'salvadores', incapaços d'apel·lar a les nostres arrels i evocar la memòria dels nostres avis, privant-nos així de la immunitat necessària per fer front a l'adversitat".

Però aquesta tempesta també ens treu el "maquillatge" dels estereotips amb els quals disfressàvem els nostres egos sempre pretenosos de voler aparentar i deixa al descobert "aquesta (beneïda) pertinença comuna de la qual no podem ni volem evadir-nos; aquesta pertinença de germans".

No hem escoltat el crit del nostre planeta malalt

El Pontífex també ha elevat una súplica en aquests moments de prova: "mentre estem en mars agitats, et supliquem: 'Desperta, Senyor'". El Papa assegura que hem avançat ràpidament, sentint-nos forts i capaços de tot. Cobdiciosos de guanys "ens hem deixat absorbir per allò material i trastornar per la premsa".

És en aquest moment en el qual el Papa, dirigint-se al Senyor, assegura que "no ens hem aturat davant les seves trucades", tampoc "ens hem despertat davant guerres i injustícies del món", ni "hem escoltat el crit dels pobres i del nostre planeta greument malalt". De fet "hem continuat impertorbables, pensant en mantenir-nos sempre sans en un món malalt".

En aquesta quaresma ressona la crida urgent: "Convertiu-vos"

"Senyor, ens dirigeixes una crida, una crida a la fe. Que no és tant creure que Tu existeixes, sinó anar cap a tu i confiar en tu", diu Francesc. En aquesta quaresma ressona la crida urgent: "Con-

vertiu-vos" en què se'ns crida a prendre aquest temps de prova com un moment de triar. "No és el moment de la teu judici, sinó del nostre judici, el temps per triar entre el que compta veritablement i el que és passatger, per separar el que és necessari del que no ho és". També és el temps "de restablir el rumb de la vida cap a tu, Senyor, i cap als altres", puntualitza.

Seguim l'exemple de les persones exemplars, correntment oblidades

El Papa també ens demana que dirigim la nostra mirada a tants companys de viatge que són exemplars, doncs, "davant la por han reaccionat donant la pròpia vida". El Papa es refereix al generós lliurament de persones comunes "correntment oblidades" que no apareixen "en portades de diaris i de revistes, ni en les grans passarel·les de l'últim show" però, sense cap dubte, "estan escrivint avui els esdeveniments decisius de la nostra història: metges, infermers i infermeres, encarregats de reposar els productes en els supermercats, netejadores, cuidadores, transportistes, forces de seguretat, voluntaris, sacerdots, religioses i tants, però tants altres, que han comprès que ningú se salva sol".

L'oració i el servei silenciosos són les nostres armes vencedores

La fe comença sabent que necessitem la salvació. "Convidem Jesús a la barca de la nostra vida" ens demana el Papa i "entreguem-li els nostres temors, perquè els venci". Francesc assegura que si fem això, experimentarem, de la mateixa manera que els deixebles, que amb Ell a bord, no es naufraga". En aquest sentit, el Papa posa un exemple gràfic: "Tenim una àncora: en la seva Creu hem estat salvats. Tenim un timó: en la seva Creu hem estat rescatats. Tenim una esperança: en la seva Creu hem estat guarits i abraçats perquè ningú ni res ens separi del seu amor redemptor". Al final de la seva reflexió, el Papa ha demanat al Senyor que beneeixi "el món", de salut "als cossos" i consoli "els cors". "Ens demanes que no tinguem por, però la nostra fe és feble i tenim por" ha conclòs.

CR | [LLEGIR AL WEB](#)

Cal secularitzar la quaresma?

La societat catalana té fama de ser una de les més secularitzades d'Europa. La darrera **publicació** del Centre d'Estudis d'Opinió reflecteix que només un 55% de la població es declara religiosa. Per **Mar Griera**, sociòloga de les religions, el procés de secularització va acompanyat d'un augment de la diversitat religiosa. **Xavi Casanovas** (Barcelona, 1983), director de Cristianisme i Justícia, **ha posat darrerament el punt de mira** en la necessitat de secularitzar la quaresma.

Des de les comunitats creients la secularització és vista com una desaparició del fet religiós de la vida pública. Casanovas es refereix a un fet més ampli, per a ell secularitzar la quaresma és “universalitzar-la, fer-la accessible a tothom, no només a aquells que ens diem cristians”. Un fet que té la seva *cara B* en el Nadal: la celebració del Naixement que “també s’ha convertit en la festa del consum”. Unes connotacions “que no tenen res a veure amb la proposta religiosa”. Les festes religioses o bé s’han secularitzat, com el Nadal, o bé tendeixen a desaparèixer. “Ni els mateixos cristians sembla que ens prenguem molt seriosament això de la quaresma”, assenyala Casanovas.

Un canvi ecològic i social

Per al director de Cristianisme i Justícia, la proposta quaresmal pot tenir un paper rellevant en una transició en el camp ecològic i social: “Hi ha molts pensadors no creients que diuen que la religió podria acompanyar molt bé una transició en el camp ecosocial”, afirma. La quaresma implica desfer-se de totes aquelles coses que són supèrflues, “en el fons els cristians estem dient que es pot viure amb menys, no cal consumir tot el dia”.

El filòsof **Jorge Riechmann** és un dels teòrics que porta temps insistint en la necessitat d'una transició en l'àmbit ecològic i econòmic, dues cares d'una mateixa moneda. Per Riechmann, és fonamental la conversió individual, la *metanoia*. Una conversió en els hàbits que ha de ser individual i no imposada, com un element de llibertat. Una conversió “a un estil de vida diferent que entengui que podem viure en sobrietat”, matisa Casanovas.

Sobrietat és una paraula poc freqüent i un valor menys en voga. I més quan acaba en una gran festa, com és el cas de la quaresma. La prepa-

ració per al temps pasqual és, per als creients, una renúncia amb l'horitzó de la plenitud. De moment, estem vivint una quaresma forçada: el confinament.

Quaresma confinada

Casanovas té clar que un moment crític havia d'arribar, ja fos per una pandèmia o per una crisi ecològica. Ara que tenim una crisi sanitària de gran envergadura a sobre és un moment important per “obrir els ulls, per fer una conversió”. Hi ha una part significativa de la població que viu sola i per a la qual el confinament pot suposar un aïllament total. Un fet que ha tingut resposta molt positiva, amb “xarxes de suport mutu i iniciatives solidàries amb els més vulnerables” que estan apareixent arreu del territori.

Per altra banda, destaca que “sorgeixen moltes iniciatives que tenen més a veure amb la por que ens fa el buit i l'aturada. Altres directament aprofiten qualsevol oportunitat per promoció o vendre's”. Dues senyals que “el confinament no implica per si mateix silenci, austeritat o aturada” i que són una evidència que “no és possible aturar-se si un no vol fer-ho”.

La primera resposta al confinament ha omplert les xarxes d'iniciatives en tots els àmbits, també en el **religiós**. La pacificació d'aquesta eufòria “obrirà un moment nou” que per Casanovas serà una nova oportunitat de fer silenci i despreniment. El confinament ja ha deixat alguns aprenentatges. “Qui és capaç de fer teletreball i cuidar els fills tot el dia?”, es pregunta. La resposta és immediata: “És impossible”. Estem veient com la dependència de les cures, de les persones dependents, és enorme. La família prendrà una dimensió nova, afirma.

Amenaça autoritària

Davant d'una situació de por també hi ha qui se'n vol beneficiar. “Estem veient un aprofitament de la proposta religiosa per generar una **identitat** que doni seguretat a les persones en els moments de crisi, davant del desconegut”, afirma Casanovas. Davant d'això, “la religió no pot ser mai una via que ens tanqui en nosaltres mateixos sinó que ha de ser una proposta alliberadora”. Buscar en la religió una fugida d'allò que no volem enfrontar o un confort buit “seria un error”.

Una gran lluita per la vida

**PER EDUARD IBÁÑEZ
A APUNTS ETICOPOLITICS**

A poc a poc ens anem acostumant, no sense dificultats, a la situació de confinament. Vivim un temps extraordinari, que pocs o ningú havíem viscut mai i que no oblidarem. Hem hivernat l'economia i la vida social a bona part del món. Milions d'éssers humans vivim tancats total o parcialment en les nostres llars, mentre els carrers de les nostres ciutats queden semi-deserts... I això serà llarg. La situació no és fàcil per ningú. Mai havíem pensat que podríem veure això, mai ens havíem sentit tan vulnerables com a societat.

Però el més dur hores d'ara són les terribles xifres diàries de morts, amb el consegüent sofriment de les seves famílies i persones properes.

A això no ens acostumem. I cada dia desitgem que per fi ens diguin que les xifres comencen a baixar.

Davant nostre, un futur ple d'incerteses en tots els àmbits. Ens anem fent a la idea que l'impacte econòmic i social d'aquest tsunami mundial, seran enormes i de llarga durada. Encara que també tindrà conseqüències positives. Així ha estat sempre al llarg de la història després de grans pandèmies.

Les epidèmies són un fenomen natural periòdic i segurament inevitable. Aquests dies hem

recordat epidèmies com la de la grip de 1918, o les més terribles epidèmies medievals de pesta, que s'emportaren una part considerable de la població. També recordem epidèmies contemporànies que havíem oblidat o a les que no paràvem atenció perquè no ens afectaven (VIH, ebola...).

Per sort, avui ens enfrontem a una malaltia molt menys letal i estem més preparats que mai per fer-hi front. Podem confiar que la medicina i la recerca científica aconseguiran dominar aviat aquest virus i que una part important de l'activitat econòmica i social es podrà recuperar ràpidament. Però res serà el mateix. Aquesta crisi, a més de les víctimes mortals, deixarà milions de damnificats, especialment en els col·lectius i països més pobres. Caldrà fer-hi front en els anys a venir amb totes les nostres forces.

La pandèmia ens revela el valor immens de la vida humana

Però contemplem a la vegada un espectacle grandios i emocionant: la gran lluita de la humanitat per la vida. Una titànica lluita col·lec-

tiva per protegir la vida humana davant d'un repte formidable, que estreny com poques vegades els vincles humans.

Un esforç extraordinari per cuidar i salvar, sovint en condicions precàries i desesperades, les vides de desenes de milers de malalts, per frenar els contagis i per controlar la malaltia. No es tracta aquí merament de l'instint biològic de supervivència com a individus o de l'espècie. És un combat lliure i solidari per protegir la vida humana, encara que sigui feble o estigui ja propera al seu final, sense abandonar ningú.

El treball immens i sota gran pressió dels professionals sanitaris, assumint alt risc propi, n'és el principal exponent. I juntament amb ells, els professionals de la recerca científica, que investiguen el virus i cerquen a contra rellotge els millors tractaments.

A la vegada, contemplem el treball dels professionals de serveis essencials, que sostenen el funcionament de la nostra societat i n'eviten el col·lapse. Treballadors que normalment no valorem o ens són invisibles i que avui sentim

com fonamentals: les persones que netegen, que condueixen camions o ambulàncies, que serveixen en botigues d'aliments...

Veiem també l'esforç de les persones que dirigeixen les institucions i governs en moments tan difícils. I el treball immens de les entitats i treballadors socials, que vetllen per atendre la població més vulnerable en unes condicions complexes: ancians, malalts, sense sostre... A tot això, cal sumar-hi els múltiples exemples de solidaritat que es multipliquen arreu.

En aquest esforç hi és tothom que actua de forma responsable: també els qui es queden a casa per frenar la propagació. Tots formem part d'aquesta tasca per protegir la vida.

M'impresiona profundament aquest esforç. Malgrat les resistències d'alguns, hem deixat col·lectivament en un segon terme els nostres negocis, les empreses, el capital, tota la vida social i cultural, per protegir vides humanes.

Aquest fenomen ens fa una gran revelació: el valor incommensurable de la vida humana i la vocació d'una gran majoria social per prote-

gir-la i preservar-la, sacrificant els propis interessos i temps, sovint a risc de la pròpia salut.

Veiem aquí amb una claredat superior a l'habitual que la vida no ens pertany, sinó que ens ha estat donada com a regal per la font i origen de tot l'ésser, que nosaltres anomenem Déu. Se'ns mostra que la vida ens ha estat posada sota la nostra responsabilitat i que la nostra vocació profunda com éssers humans és estimar-la i protegir-la com allò més important.

L'Evangeli de la Vida

Avui 25 de març, l'Església celebrem la Festa de l'Anunciació del Senyor a Maria. En ocasió d'aquesta solemnitat, en les presents circumstàncies el papa Francesc fa una **crida** mundial

a pregar molt especialment pels malalts i per les víctimes de l'epidèmia i pels qui la combaten, així com per demanar que la puguem superar aviat.

Aquesta festa és d'una densitat extraordinària, diria inesgotable, que subratlla l'esdeveniment decisiu de la història de la humanitat, pel qual Déu mateix s'uneix íntimament a la condició humana i s'autocomunica plenament a la humanitat. Com a element fonamental d'aquest esdeveniment, avui crec que se'ns mostra especialment el fet decisiu de l'acceptació d'una dona, Maria de Natzaret, a acollir i custodiar en el seu si la vida que li va ser lliurada a la seva responsabilitat. Amb la seva lliure acceptació, esdevingué el referent i model d'allò al que som cridats tots: acollir, custodiar i preservar la vida

humana. Aquesta és justament la gran lluita en la que estem tots avui davant l'epidèmia.

Un dia com avui fa justament vint-i-cinc anys (1995), el papa sant **Joan Pau II** va publicar la seva carta Encíclica *Evangelium Vitae* (Evangeli de la Vida), on tractava de mostrar aquesta crida que Déu ens fa a custodiar i protegir el do de la vida. El document, que val la pena recuperar i meditar, va voler promoure una nova cultura de la vida, en la qual tota vida humana, des de la seva concepció fins a la seva mort natural, sigui acollida, estimada i preservada. Els temps que vivim són sens dubte providencials, ens empenyen a un compromís renovat a estimar aquest do de la vida.

“Encenem a la finestra de casa una llum per l’esperança”

“No ens podem permetre, en aquests moments de dolor, d’incertesa i de desorientació, perdre l’esperança”. Amb motiu de la solemnitat de l’Anunciació de Jesús, aquest dimecres, el plebà de Montblanc, **Simó Gras**, ha apostat per fer d’aquesta data “un punt d’inflexió”. Amb un gest senzill: “Demaneu que la comunitat cristiana encengui una petita llumeta, com a signe d’esperança”. Així ha iniciat, des de la seva comunitat cristiana a la Conca de Barberà, un vespre de pregària. En poques hores s’hi han sumat desenes de parròquies d’arreu de Catalunya.

LAURA MOR -CR | [LLEGIR AL WEB](#) (+)

Parenostre mundial convocat pel papa Francesc

El papa **Francesc** ha convidat tots els cristians a resar un Parenostre junts aquest dimecres a les 12 del migdia, solemnitat de l’Anunciació del Senyor. Es tracta d’un gest amb el qual vol universalitzar la pregària per lluitar contra la pandèmia del coronavirus. “En aquests dies en què la humanitat tremola amb l’amenaça de la pandèmia, m’agradaria proposar a tots els cristians que uneixin les seves veus”, va dir el papa moments després de la pregària de l’Àngelus del diumenge dia 22 de març.

CR | [LLEGIR AL WEB](#) (+)

Barcelona obre un canal d’atenció espiritual per a servidors públics

L’arquebisbat de Barcelona ha obert un canal d’atenció espiritual i d’escolta adreçat als servidors públics que estan treballant contra el coronavirus. El servei està destinat als qui treballen en hospitals, centres sanitaris, residències d’avis, serveis d’emergències, forces de seguretat, bombers, logístics, voluntaris i assistents socials, serveis de neteja... L’arquebisbat ha obert un canal de contacte a través del correu electrònic espiritualbarcelona@gmail.com i el WhatsApp al 619 131 553.

CR | [LLEGIR AL WEB](#) (+)

Les clarisses de Vilobí d'Onyar: "Cosim mascaretes amb tot el cor i tota l'ànima"

Les germanes clarisses de la fraternitat de Vilobí d'Onyar ja **fa una setmana** que cusen mascaretes. Les hores que dedicaven habitualment a fabricar el pa per a l'eucaristia, les dediquen ara a enfilat fil i agulla. Els ho va demanar **Pilar Pina**, delegada de vida consagrada del bisbat de Girona. Com a directora de la Clínica Bofill de Girona, que aquests dies es dedica a atendre malalts per coronavirus, de seguida va identificar la necessitat.

"No podem fer res més a part de pregar, i cosim mascaretes amb tot el cor i tota l'ànima", apunta la germana **Clara Fernández**. És una de les onze germanes d'aquesta fraternitat de la comarca de la Selva. La comunitat va acceptar l'encàrrec des de la humilitat que les caracteritza.

Les fan amb retalls de roba i vetes que tenien en estoc. Anys enrere una de les germanes havia proveït una fàbrica de Girona, amb vànoves i edredons. Les mascaretes resultants no serveixen per a l'atenció directe del personal sanitari de la clínica, però la directora del centre mèdic que les va sol·licitar fa de pont. I s'encarrega de distribuir-les com una primera barrera entre la població més necessitada.

“Abans que es decretés l’alarma sanitària, ens van dir que no tenien mascaretes ni recursos”, explica Clara Fernández. Així és com els va donar una mostra i, a poc a poc, entre tres de les germanes ja n’han fabricat un centenar. Tot a mà. Amb la crisi del coronavirus, la comunitat ha passat d’elaborar les formes per l’eucaristia, que **distribueix** el Centre de Pastoral Litúrgica de Barcelona, a cosir mascaretes.

“Fem el que podem”, hi afegeix la germana clarissa **Mercè Ruiz**. La trucada l’ha enganxat a mig passar el rosari. Aquests dies han tancat l’hostatgeria i **preguen a porta tancada**, seguint les indicacions de les autoritats sanitàries. Unes poques cusen mascaretes. I totes encomanen la crisi sanitària a Déu. És el seu dia a dia. “Ho vivim amb molta pau i fem molta pregària per tota aquesta situació”, diu la germana Mercè.

Santa Clara i la pregària per protegir la ciutat d’Assís

La germana Clara Fernández valora des de Vilobí d’Onyar què hauria fet la fundadora de les

clarisses: “**Santa Clara** hauria fet el mateix, intentar col·laborar de la millor manera possible, sobretot amb les persones que no tenen tants mitjans i pregar”, valora. Explica que “és el que va fer quan Assís va ser envaït: va pregar amb tot el cor i tota l’ànima perquè el Senyor protegís la ciutat i els seus conciutadans”.

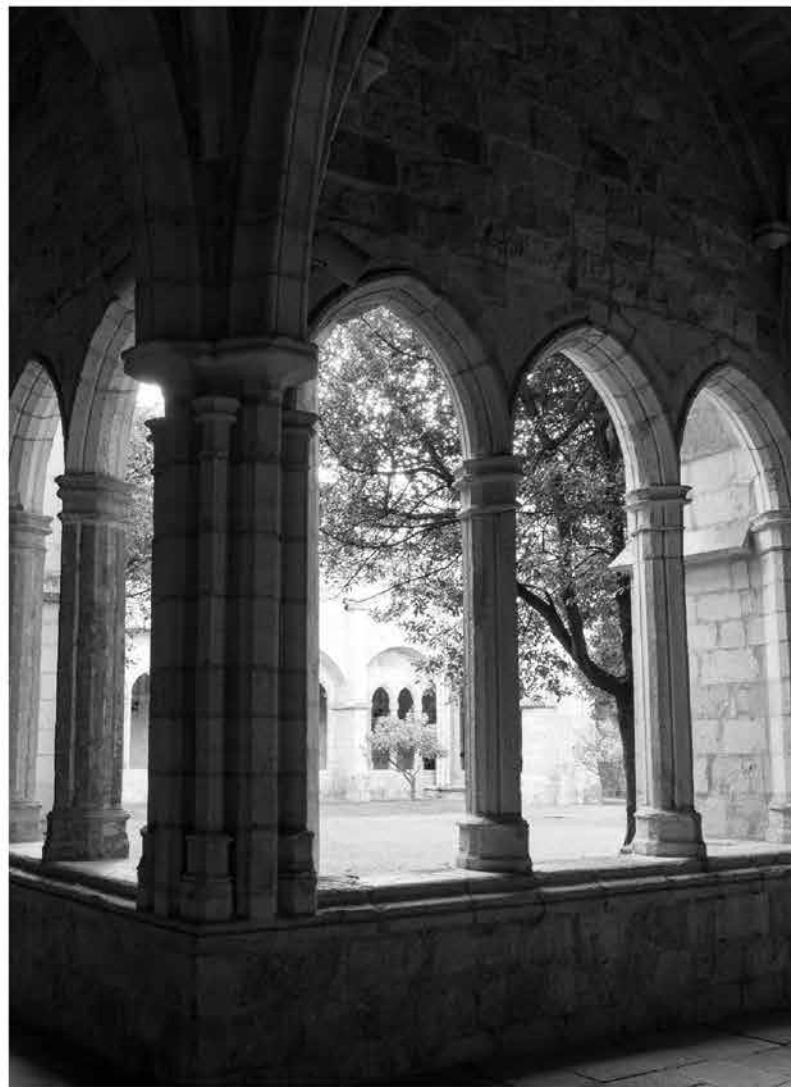
També considera que “hauria pregat molt per la gent que des de la ciència està intentant lluitar contra aquesta malaltia”. I és el que fan elles avui: “Intentem pal·liar necessitats materials i posar molta passió en la pregària per demanar la protecció i l’ajut de Déu, tan espiritualment com a nivell de ciència”, explica Fernández.

El contagi de la solidaritat

Ara es parla molt de bé comú i de tenir en compte els altres. En aquest estil de vida, en la fraternitat, l’orde de les clarisses hi està ben entrenat: “Veiem que això que intentem viure en el dia a dia, en els moments de crisis importants, és la manera amb què hauríem de viure tothom”.

Valora com a fet positiu les iniciatives i mostres de generositat social que van coneixent. “Gràcies a Déu la fraternitat s’està manifestant: cada dia arriben notícies de gent ben solidària”. Entre molts exemples possibles, el de la comunitat de germanes clarisses de Badajoz. Han replicat la mateixa idea. Hores d’ara també cusen mascaretes per a les persones que viuen al carrer.

“Des de Càritas els van demanar que fessin mascaretes com fèiem nosaltres”. Un material que fan arribar “a tota aquesta gent que de vegades no veiem”, hi afegeix Clara. “Entre el poc de moltes persones i el molt d’altres aconseguirem sortir d’aquesta situació, si Déu vol”.

Sabadell Institucions Religioses

Una atenció personalitzada orientada al carisma i a la missió de les institucions.

Assessorament en inversions, gestió del patrimoni, finançament preferent, productes i serveis adaptats a les seves activitats econòmiques, col·legis, residències, hospitals, fundacions, i també per als seus empleats i familiars.

Perquè disposem de més de 40 anys d'experiència treballant amb les institucions religioses i adaptant-nos a les seves necessitats.

Un gestor especialitzat serà al seu costat per ajudar-los en totes les seves necessitats financeres i en la gestió del seu dia a dia.

Més informació a
www.bancsabadell.com/institucionsreligioses

B Sabadell
Ser on siguis

Les nostres presons mentals

PER MANUEL FUENTES
A L'OPINIÓ PUBLICADA

Després d'uns dies de confinament comencem a experimentar la duresa de la reclusió. Existeix la presó de restar a casa, però encara més l'ofec de no poder sortir, de no poder fer el que volem, de no controlar la nostra pròpia vida. La por a no poder controlar la nostra pròpia salut ens aïlla en la pitjor de les nostres presons: el nostre cos. I això allibera els nostres fantasmes, els personals i els col·lectius. Pors atàviques i la seducció de l'egoisme més ferotge poden desembocar en una histèria irracional. Tot això retroalimenta la por. Ens paralitza i fins i tot pot desvetllar en nosaltres el llop que tenim endormiscat. I el que és més perillós, com ens sentim insegurs amb nosaltres mateixos, podem cedir

a la temptació de desconfiar metòdicament dels altres.

Després de la Pesta Negra de 1348, que va delmar l'Europa medieval, l'humanista i escriptor **Giovanni Boccaccio** va escriure el *Decameron*. Deu amics i amigues, tot fugint de la pesta que assolava Florència, es refugien al camp en una vil·la. Allí se n'adonen, que després de prendre les mesures higièniques i profilàctiques adients, les de l'època evidentment, allò que realment els allibera de la por, de la seva reclusió interior, és explicar històries. Així surten d'ells mateixos, d'un interior, que de tant temps reclòs és humit i fa pudor de resclosit. Recorden que les perso-

nes només som realment lliures, que realment només som nosaltres mateixos, quan anem cap als altres, quan abandonem les nostres presons mentals. Les històries que expliquen són ficció, tanmateix, tots saben, que en les nostres ficcions sovint hi dormen el nostre interior més pregon, les nostres alegries, les nostres esperances, les nostres contradiccions i, com no, també les nostres pors. L'amistat, l'amor, l'erotisme, el drama, la comèdia, la picaresca, la crítica burlesca a la religiositat del seu temps, etc. serveixen a Boccaccio per a ajudar als seus contemporanis, els homes i les dones del seu temps, a pair les dures conseqüències de la pesta.

La guarició no prové de les mateixes històries, si és que realment existeix, prové del fet de compartir-les amb els altres. Quan els altres les fan seves i les recreen, aleshores sí, continuen essent nostres, però també són seves. No és una pura evasió de la realitat, es tracta,

més aviat, de compartir-la amb els altres per a poder-la digerir, entendre-la i integrar-la. Així ens podem alliberar de les nostres presons mentals.

Aquests dies un poema, una cançó, un petit concert, un conte, una història familiar, un llibre, una confiança feta a temps, una pregària. Això sí, compartits amb els altres, amb aquelles i aquells que aquests dies tenim tan a prop, poden esdevenir la clau que delerosament busquem per a eixir de les nostres presons mentals.

*Manuel Maria Fuentes i Gasó és historiador,
director de l'Arxiu Històric Arxidiocesà
de Tarragona i rector de diverses parròquies*

Mor el matemàtic Josep Vaquer, unit amb la Mercè en totes les causes

S'ha mort el **Pep Vaquer**, en uns dies malastrucs. Ajagut a la falda de la seva dona, l'estimada Mercè. Una imatge, talment una «Pietà». Dimarts de matinada a casa. En Pep Vaquer i la **Mercè Guilemany**, els dos catedràtics de Matemàtiques en la seva vida professional, a diversos Instituts la Mercè, i a la Universitat de Barcelona d'on va ser degà, en Josep. Llurs nombrosíssims i reconeguts alumnes són bona mostra de llur respectiva capacitat intel·lectual i docent.

Per què parlo dels dos si la remembrança ha de ser del Pep que ens ha deixat? Tothom que conegui «els Vaquer» sabrà que han estat inseparables. Per sobre de tot els ha unit i els ha identificat una **fe incombustible** i una **humanitat envejable**, sense fronteres ni discriminacions... i compartida per igual. Repeteixo, parlo dels dos perquè els seus innumbrables amics i coneguts els hem vist sempre tan units i agermanats que es fan indestruïbles.

Icona comunitària creient

Podria afirmar sense gaire marge d'error que des de que es van conèixer els darrers anys 40

o primers dels 50, com a estudiants a la UB, sempre més, han estat inseparablement units, no solament com a parella, sinó també en totes les causes que demanaven una presència activa, compromesa i radical.

Envejable icona de la personalitat comunitària creient, pietosa i devota i, ensem, engatjada fins al coll, des del voluntariat de les presons, o les visites i ajudes, fetes d'amistat i companyonia a les dones del Raval quan era de mala nota. I qui diu aquests àmbits més extrems ho pot dir de l'acolliment, l'amistat i companyonia que van oferir a mans plenes a tothom que es creuava amb ells pel camí de la vida.

Soc testimoni, al llarg de més de 50 anys de la seva passió i dedicació igual al món universitari que al món de la marginació. Podria enumerar mostres de moltes persones que han trobat l'acolliment de l'amistat i del lloc on posar, solament pel fet de conèixer-se, congeniar i tot seguit ofrenar-se mútua amistat. I això val tant per al famós teòleg biblista malagueny **José M. González Ruiz** com per aquella família nombrosa de Croàcia que encara ara venen i acampen al jardí de casa seva... aquests, que jo conegui!

A casa dels Vaquer

En Josep Vaquer i Timoner nascut a Maó l'1 de juliol de 1928 era un menorquí català, i era les dues coses apassionadament. La Mercè una barcelonina de part d'amunt de Gràcia, també

fervorosa de tota causa humana noble, personal o col·lectiva. Ell més assossegat i pacífic; ella més temperamental, apassionada i dolça (tan dolça com la cuina que oferia en la intimitat de la cuina o en les generosos celebracions: l'estol dels innombrables fillols, els amics de

casa, les trobades dels seus aniversaris o els dinar o berenars de feina...).

Va ser en unes quantes trobades a casa seva, Cardedeu 11, que els vaig conèixer. Devia ser el 1968, l'any del maig francès que aquí vam viure a la nostra manera. La prehistòria del que posteriorment va ser el MUEC va ser Secretariat d'Universitaris Cristians (SUC; els del PSUC ens deien els homònims), amb gent del Catecumenat, grups dispersos de les Facultats, amb catedràtics, els Badia Margarit, els **Jiménez de Parga**, antics professors de Religió a les facultats, els d'Esade aconduïts pel pare **Lluís A. Sobrero**, grups de les Congregacions Marianes, ja llavors transformats Comunitats de Vida Cristiana (FECUN, Berchmans, Acadèmies socials de ISCREB), dels Col·legis Majors...

Es pot dir que «a casa dels Vaquer» es va gestar una moguda que, val a dir, el bisbe de Barcelona va saber acollir, escoltar i fer confiança. Era el temps de Don **Marcelo González**, que havia delegat en el bisbe **Josep Capmany** la pastoral del món de l'ensenyament i la catequesi. El 31 de maig de 1969 en una Assemblea als jesuïtes de Sant Cugat es va desistir de crear una par-

ròquia universitària, i potenciar, en canvi, un Secretariat d'Universitaris Cristians que fes la feina d'aplegar grups dispersos d'universitaris cristians, potenciés el Catecumenat Universitari (que aplegava grups dispersos de l'antiga JEC) i donés acollida i veu a les noves generacions. Si ho recordem és només per deixar dit que en Josep Vaquer -i la Mercè!- hi eren ben presents voluntariosos, assenyats i actius.

Encara m'ho recordava el bisbe Capmany poc abans de morir. I Don Marcelo, ja arquebisbe emèrit de Toledo en una de les seves visites a Barcelona. Una història que caldrà reprendre en el seu context eclesial, social i polític... seria bo perquè no es perdi la memòria i el bon record de tantes persones con el doctor Vaquer ja llavors es debatién incansables entre «festa i lluita». Taizé, Trobades de Joves de Montserrat... i tantes iniciatives eclesials, socials, juvenils, polítiques.

Llista incompleta

Aquesta nota a corre cuita, sentida encara molt incompleta s'hauria d'arrodonir amb tantes dades que la il·lustrarien i enriquirien: la Legió de

Maria; els Equips de matrimonis la Mare de Déu; el Grup Sant Jordi, hereu del Grup de Drets Humans de l'època del bisbe **Joan Carrera** (que, per cert va presidir el 2002 les noces d'or d'ells dos a la Capella Universitària de la Central on s'havien casat), La Fundació Blanquerna, la gestació de la Ramon Llull, la presència a les instàncies universitàries, a l'IEC... no són notes marginals en la trajectòria del doctor Josep Vaquer.

El Josep i la Mercè es van casar el 1957. Van estudiar un temps a Alemanya. Vaquer va ser **catedràtic** de Matemàtiques a la Universitat de Barcelona des de 1961 fins a la jubilació el 1998. Membre de l'Institut d'Estudis Catalans des de 1978, va ser president de la Societat Catalana de Matemàtiques.

La seva vídua i els amics l'hem vetllat al cant de les Vespres de la festa de l'Anunciació a Maria, l'endemà de Sant Josep Oriol, el 24 de març d'aquest 2020. Al Cel ens puguem veure.

Nova guia per seguir l'evangeli de diumenge en família

“A Jesús li arriba la notícia que un amic seu està malalt. Ell està amb els seus amics i amigues i es posa trist”. Amb aquestes paraules tan oportunes s'obre el **comentari de l'evangeli** de diumenge que els jesuïtes ofereixen per pregar en família. És un nou recurs setmanal escrit i il·lustrat pel jesuïta **Roger Torres**, rector de la parròquia de Sant Ignasi de Lleida. Per començar, demana trobar el lloc i el moment adequat. I a partir d'aquí, “llegir l'evangeli, deixar un moment de silenci per anar recorrent la imatge, i amb uns punts de reflexió, provocar el diàleg en família”, explica.

LAURA MOR -CR | [LLEGIR AL WEB](#) (+)

Els 'Bons Dies' salesians en format podcast

Qui ha passat per una escola salesiana recorda segur 'els bons dies'. Una breu reflexió diària a través de la megafonia en què es donen avisos i reflexions. Una tradició que ve de lluny i que ara en temps de confinament forçós s'ha adaptat a la situació a través de la tecnologia. L'escola salesians Sant Vicenç dels Horts **ha iniciat** els 'bons dies' digitals: dos podcasts setmanals per continuar gaudint d'unes reflexions que el mateix Don Bosco va instaurar. Paraules adaptades als destinataris, amb estil senzill, alegre, i que parlen de l'esperança i la vida, per deixar una empremta i així poder transformar el món que els envolta.

CR | [LLEGIR AL WEB](#) (+)

Baula acompanya famílies i docents

L'Editorial Baula, del Grup Edelvives, ofereix recursos per famílies i docents. És el cas de la Universitat de Pares, un recurs que pot ser de gran utilitat en temps de confinament, publica en el seu blog diferents entrades on s'informa sobre com **reforçar el paper de les famílies** en aquests moments, o com fomentar **l'aprenentatge del fills a través del joc**. La Universitat de Pares ofereix gratuïtament el **Seminari d'Interioritat i Mindfulness**. Les famílies i docents es podran matricular en qualsevol moment mentre duri el seminari, incorporant-s'hi progressivament.

BAULA | [LLEGIR AL WEB](#) (+)

Allibereu el prèmium

PER LAURA MOR
A SOLVITUR AMBULANDO

A la redacció hem decidit **fer circular en obert** el pdf setmanal de Catalunya Religió. Un contingut exclusiu, amb el més destacat de l'actualitat religiosa, pels fantàstics lectors que donen suport econòmic a aquest projecte de comunicació. No som els primers i imagino que no serem els últims. Quan van maldades, es tracta de posar en joc el millor de cada casa.

Tenim indicadors per parlar d'**efervescència creativa**. Ho fa l'avorriment? Com l'enginy que construïem per catapultar insectes, de petits, en ple mes d'agost. Tenir tot el temps del món afina la capacitat de concentració i ens obre a la sorpresa. A l'altra cara de la moneda po-

dem llegir una hiperactivitat mal portada. Ens resistim a abandonar la vida com l'hem coneguda fins ara. Vida veloç, dispersa i anar fent. Entenc que és un mecanisme intern de supervivència.

Com el crit ofegat dels Manel quan canten "**Ai, inèrcia maca, on t'has ficat?**". La peça expressa aquest desig de viure sense sotrac ni sorpreses. "Inèrcia, crida a l'ordre, i si em dona per tenir suggeriments, em pots emmordassar". El més similar al moment present són els acords del final de la tornada. El ritme s'accelera fins que arriba un alentiment forçat. La roda s'ha aturat a escala planetària. És un sotrac tan bès-

tia que, sense ser-ne conscients, per uns dies, sentim que morim d'inèrcia.

A la letargia imposada, se suma la nostra impotència. Un sentiment que no s'esborra acomplint religiosament les quatre pautes d'higiene i distanciament social. Penso en tantes persones que patiran doble càrrega d'aïllament i precarietat. I en els morts que no podrem acomiadar. Coneixem i intuïm bona part de les dificultats associades a la pandèmia. Aquests dies és del que més es parla.

Podem assumir l'estat d'alarma com estat de vetlla? Per salut mental i espiritual, em nego a hibernar quan arriba la primavera. Prefereixo alimentar la sensibilitat per davant de la impotència. Acceptar les ferides socials i personals. Saber que som petits i mediocres. I des del nostre espai limitat d'acció, al passadís, a la cuina, al menjador o ajaguts al llit, mirar d'oferir la nostra millor versió.

Alliberar el prèmium té connotacions d'obertura que ens poden ajudar a fer un tomb. Penso en la descripció que va fer el provincial dels caputxins, **Eduard Rey**, sobre *l'essència de la vida en fraternitat*: "Compartim un corrent d'estimació que tendeix a expandir-se". Em sembla una música de fons molt encertada. Contra l'aïllament, comunió.

Fa pensar també en la reflexió sobre les prioritats socials que *reivindica Justícia i Pau*. En situacions límit, podem treure el monstre a passejar. Hem vist escenes d'acumulació injustificada de recursos, comentaris mesquins, mirades desconfiades i insults entre veïns. Avui més que mai, necessitem promoure el bé comú. Ensenyar-lo i difondre'l. Davant del dolor: solidaritat, complicitat, paraules amables. Repensar què és essencial i fer renúncies concretes. Hi veig molt de *Laudato si'*: viure amb menys, més a poc a poc, i a favor dels últims.

En la mateixa línia de bé universal, penso en *el magis ignasià*. Com una brúixola, recorda als creients on hem de posar la intenció del nostre viure: a major glòria de Déu, insistia **sant Ignasi de Loiola**. És a dir, més caritat, més servei desinteressat als altres. I no des d'heroïsmes particulars, sinó acollint la gràcia universal. *El magis* no es refereix a l'excel·lència per competir, sinó a la qualitat que ens humanitza. En definitiva, no es tracta de fer més coses, sinó de fer-les millor.

Entre papers i paperots, al suro del despatx penja una frase de Mateu 10,8: "Doneu de franc allò que de franc heu rebut". Benvinguda gratuïtat. Ja ho sabeu, en temps de confinament, toca alliberar el prèmium. Cadascú se sap el seu.

Més de 10.800 nous llocs de treball a Catalunya gràcies al programa d'inserció sociolaboral Incorpora de "la Caixa"

El programa d'integració laboral de "la Caixa", Incorpora, va facilitar **10.878 nous llocs de treball** a Catalunya a persones vulnerables al llarg del 2019. Això ha estat possible gràcies a la implicació de **3.287 empreses i 137 entitats socials a Catalunya** en aquest projecte de responsabilitat social.

En total, s'han facilitat **36.803 nous contractes** el 2019 a través del programa Incorpora, dels quals **34.205** han estat a Espanya i **2.598** a l'estranger. Per aconseguir-ho s'hi han implicat **13.613 empreses i 482 entitats socials al conjunt d'Espanya**. L'èxit ben provat d'Incorpora de "la Caixa" va dur a exportar el model a Portugal, Hongria, Polònia i el Marroc.

De les 10.878 insercions laborals a Catalunya, **5.717** han estat de dones i **5.161** d'homes. A més, **2.765** d'aquestes insercions han estat de persones amb **alguna discapacitat**, i **8.113**, de persones en risc o situació d'exclusió.

"la Caixa" ha renovat enguany l'acord de col·laboració per catorzè any consecutiu, per desenvolupar el programa Incorpora amb **entitats socials** que es dediquen a la integració

laboral de persones amb dificultats especials per trobar feina.

Incorpora ofereix a les empreses un servei gratuït d'assessorament i acompanyament en accions de **responsabilitat social**, en aquest cas centrades en la integració laboral de persones en situació de vulnerabilitat, com ara persones amb discapacitat, joves en risc d'exclusió, víctimes de violència de gènere, aturats de llarga durada i exreclusos, entre d'altres.

En paraules del president de la Fundació Bancària "la Caixa", **Isidre Fainé**: «El programa Incorpora continua creixent any rere any. Més enllà del nombre d'insercions laborals, un dels grans mèrits del programa és que cada participant es converteix en agent del seu propi canvi. Aconseguir feina va més enllà d'un contracte. Cada història de superació és fruit del treball en equip de la nostra xarxa d'entitats socials, en la qual els tècnics tenen un paper clau, acompanyant personalment cada usuari».

Incorpora té com a objectiu que les persones siguin agents del seu propi canvi per sortir de situacions difícils, i ho fa a través de la feina com a forma d'inserció social. Per això, **estén ponts** entre les empreses i les entitats socials que es dediquen a la integració laboral amb la finalitat de crear un clima d'entesa i col·laboració entre ambdues parts que redundi en **oportunitats per a les persones**

que més ho necessiten. Incorpora desenvolupa des del 2016 una **línia d'autoocupació**. Gràcies a aquesta iniciativa, persones en risc d'exclusió social amb actitud i capacitat emprenedora i amb idees de negoci participen en una nova forma d'integrar-se en el mercat laboral, amb la qual poden augmentar les seves possibilitats de superar la seva situació de vulnerabilitat. Incorpora els ha dissenyat itineraris personalitzats i els ha facilitat formació i acompanyament perquè puguin desenvolupar el seu pla d'empresa. El 2019 es van crear **1.356 noves microempreses**.

Xarxa de suport integral

Incorpora dona suport holístic al participant. Els tècnics constitueixen una figura essencial per al

programa, per la seva atenció personal. D'ells depèn l'èxit que obtingui tant la persona contractada com l'empresa contractant. En tot el territori, s'ha creat una xarxa amb **1.207 d'aquests professionals**.

La inserció de cada persona en el mercat laboral constitueix un **procés personalitzat** que inclou actuacions simultànies i posteriors a la contractació. Entre les tasques que fan els tècnics d'inserció laboral s'inclouen la prospecció d'empreses, el seguiment del procés de formació de la persona beneficiària, l'acompanyament laboral de les persones inserides, la solució dels possibles conflictes que puguin sorgir en el marc de la relació laboral i el foment de la col·laboració de noves empreses en el programa.

Els oficis de Setmana Santa se celebraran sense fidels

La data i la celebració dels oficis de Setmana Santa no es canvia, però se celebrarà sense fidels. Davant la situació d'emergència que afecta a comunitats catòliques de tot el món, la Congregació per al Culte Diví i la Disciplina dels Sacraments ha fet un **Decret** per unificar criteris.

Des de la Santa Seu es destaca que “la Pasqua, cor de l'any litúrgic, no és una festa com les altres (...) no pot ser traslladada”. La Missa de la Cena del Senyor de Dijous Sant, els oficis de Divendres Sant i la Vetlla Pasqual se celebraran a les catedrals i les parròquies, però sense presència física del fidels. Això suposa, per exemple, que s'ometrà l'encesa del foc i del Ciri Pasqual a la porta de les esglésies la nit de Pasqua. Evidentment, tampoc es farà la benedicció de Rams.

De tota manera, es demana que s'avisí als parroquians de les hores dels oficis perquè “puguin unir-s'hi en oració des de les seves pròpies cases”. També s'aconsella l'ús dels mitjans

digitals com **ja estan fent** diverses parròquies i comunitats a Catalunya. Sobre les expressions de pietat popular a les esglésies o carrers, Via Crucis o processons queden evidentment suspeses. Es deixa en mans de cada bisbe programar-les per més endavant i es proposa el 14 i 15 de setembre, festivitat de la Mare de Dei dels Dolors i de l'Exaltació de la Santa Creu.

Finalment, en el decret també es contempla que la Missa Crismal de Dimarts Sant es pot posposar. Aquesta celebració reuneix cada any a tots els capellans de diòcesi a cada catedral i renoven les seves promeses sacerdotals. També es beneeixen els sants olis que es fan servir per les uncions durant la resta de l'any. En aquest cas, la Conferència Episcopal Espanyola ha proposat que se celebri igualment la missa a la catedral presidida pel bisbe, però que s'ajorni la celebració amb els capellans.

Planellas: “Quina paradoxa veure i escoltar com un mal provoca tant de bé!”

“Molts ja el sabíem l’Evangeli, però el reteníem com una filosofia, no com una comunió amb algú”, escriu l’arquebisbe de Tarragona, **Joan Planellas**, en la **segona carta** que publica des que han començat les mesures de confinament per contenir el coronavirus. En el text insisteix en la necessitat de pregària intensa en l’actual context de crisi sanitària i recomana recuperar uns versos de l’escriptor català **Josep Carner** per acceptar la vida “com a do de Déu”.

“Aquests dies ens sentim tots contrariats, angoixats i despullats de les nostres preteses i dels nostres projectes merament humans”, reconeix Planellas. Alerta així del perill de prescindir de Déu: “L’home s’emmiralla en ell mateix i acaba en un narcisisme que li fa perdre el cap”. I demana anar als versos de Carner. “Ens pot fer bé de meditar-los durant aquest final de Quaresma i davant l’emergència sanitària que estem vivint”, defensa.

El text de Planellas, signat amb motiu de la festa de l’Anunciació, recorda el “sí” de Maria i assenyala Crist com “la nostra única esperança”. En aquesta mateixa línia l’arquebisbe de Tarragona reconeix que aquests dies té “sentiments con-

trastats". I diu: "Quina paradoxa poder veure i escoltar com un mal provoca tant de bé!" Descriu amb comprensió i empatia el sentiment compartit d'impotència i també el crit enrabiad de qui demana a Déu "per què". I aquí situa "la pietat nova del Senyor", que assimila al lliurament i la solidaritat de tantes persones que aquests dies s'exposen per combatre l'epidèmia.

Després de més d'una setmana de confinament, **es torna a adreçar** als preveres, diaques, consagrats i consagrades i als laics i laiques amb missió pastoral: "Convé pregar intensa-

ment", en concret, "pel nostre món i per totes les seves angoixes i sofriments, ens cal pregar pels malalts i contagiats pel virus, pels seus familiars, pels qui es troben en quarantena".

El text inclou una reflexió pastoral, orientacions per a les celebracions eucarístiques d'aquests propers dies, pel Tridu Pasqual, i també pautes doctrinals sobre el sagrament de la reconciliació i la concessió d'"especials indulgències als fidels davant la situació actual de pandèmia".

Islam en temps de coronavirus

La comunitat musulmana a Catalunya afronta aquests dies de confinament amb diversos reptes i activitats. A partir de les indicacions del Govern de la Generalitat de Catalunya per prevenir la propagació del coronavirus, han quedat **tancades** les escoles d'àrab, el centres de culte o les seus de les associacions islàmiques. Això ha afectat de forma notable el seu culte, i a altres celebracions com ara la pregària diària i la comunitària dels divendres a la mesquita, la peregrinació menor a la Meca, o els enterraments que ara suposen la preocupació més gran.

Mohammed El Ghaidouni, president de la Unió de comunitats islàmiques a Catalunya, explica que ja està havent-hi **problemes** per trobar sòl on enterrar els difunts. "Ara ja no hi ha tombes, i això generarà un greu conflicte. La majoria de musulmans tenen una assegurança de repatriació del cos, però davant del tancament de les fronteres o aeroports... aquesta assegurança no ens serveix de res, tots han de ser enterrats aquí. Estem només al principi d'aquesta situació, i esperem que conjuntament amb l'administració pública trobem una sortida aviat, perquè l'escenari empitjorarà les setmanes vinents."

La primera pandèmia

Lluny del desànim, la comunitat musulmana es mostra proactiva per fer front a la situació. El Ghaidouni recorda que no és la primera vegada que els musulmans viuen una pandèmia i que la Sunna -dits i fets del profeta Mohammed- expressa clarament que la solució és quedar-se a casa.

“Les referències històriques també ens ajuden. La primera pandèmia que va passar la comunitat musulmana va ser en l'època d'Omar Ibn Al-Khat-tab, el segon governant que va venir després de la mort del profeta Mohammad, on van morir 30.000 companys del profeta, i es va produir el primer confinament que afectava Acham: Síria, Arabia Saudí i Palestina, s'ordenava quedar-se al seu poble o ciutat.” I afegeix que tothom ho ha interioritzat, i acceptat, i que s'ha vist de forma clara el risc de contagi que hi ha en cas de reunió.

Així ha estat a escala internacional. **Mohamed Halhoul**, portaveu del Consell Islàmic i Cultural de Catalunya i secretari general de la Federació Islàmica de Catalunya, destaca la resposta unànime que han donat els països musulmans,

especialment en el tema del tancament de mesquites inclòs els llocs més sants de l'islam com la Meca, la Medina i Jerusalem: “Es van tancar abans que es decretessin els confinaments europeus, el que demostra la presa de consciència i responsabilitat dels consells de savis musulmans que no van dubtar en dictaminar per consens els tancaments. És una situació inèdita que molts de nosaltres mai hauríem imaginat que hagués pogut passar.”

Família i suport espiritual

La quarantena troba la seva part positiva en el reforç del vincle familiar. “Alguns fidels ens expliquen que s'adonen que abans només tenien temps per dinar plegats, i ara en canvi es poden comunicar amb molta tranquil·litat, i explicar-se coses que per les presses s'havien descuidat, també descobreixen la riquesa de dirigir-se a Déu, de pregar en família. La família està sent un suport psicològic i emocional clau”, afirma El Ghaidouni.

A això, Halhoul afegeix que els imams estan fent una tasca molt important de suport espiritual responnent directament via telèfon als seus

fidels. “Hi ha casos d'estats emocionals d'angoixa, també dubtes i qüestions, per exemple sobre quines súpriques específiques ensenyar per aquesta situació, o temes d'assessorament com la manera de realitzar algunes pràctiques religioses en família a causa del confinament.

Tecnologia i ajuda presencial

Les comunitats també han activat iniciatives via Whatsapp. En aquest cas s'han organitzat grups per donar suport a les persones més grans o a famílies que es troben en situació de desemparament. I se sumen l'ús de canals de Youtube on imams troben la forma d'oferir els seus discursos, o **intercanvis** en xarxes socials com la que **anuncia Zouhair El Hairan**, secretari de l'entitat Euroarab.

Un grup de joves ha organitzat breus ponències en directe a Instagram, en els dies que segueixen per parlar sobre com la comunitat musulmana afronta la pandèmia i els dies de confinament. Aquest són alguns dels temes: “Covid19 i Islam: afectacions?”, “¿Com preparar-te pel Ramadà?”, “Oportunitat pel creixement personal”, “El Corà i jo”. La tecnologia i internet estan sent protago-

nistes aquests dies. Tot i així, també hi ha iniciatives presencials. Aquest és el cas de la mesquita del Clot, on més de 60 voluntaris cusen, cadascú a casa seva, per fer mascaretes de tela i proporcionar-les als veïns; o a Manresa on s'ha habilitat un menjador per poder distribuir dinars i sopars a joves que es troben en una situació de precarietat. Halhoul recorda que alguns centres de culte musulmà també han donat suport als seus

respectius ajuntaments en tasques de traducció de textos a l'àrab, "inclús alguns han fet traduccions orals, pels missatges que donen les policies municipals per megafonia als ciutadans que circulen pels carrers o quan guarden en cua l'accés als supermercats."

En suma, El Ghaidouni observa que tota aquesta situació ha fet reflexionar a la comu-

nitat musulmana sobre la fortuna de tenir una vida sana, sobre el valor de la comunicació i la relació amb els familiars, i també prendre consciència que com a humans, sense distinció, estem igualment exposats al coronavirus."

LUCÍA MONTOBBIO -CR | [LLEGIR AL WEB](#)

Justícia i Pau Catalunya demana mesures penitenciàries excepcionals

L'entitat, que fa temps que treballa en l'acompanyament i reinserció social de persones recluses, ha expressat en una **nota pública** la preocupació davant l'exposició "a les persones internes i els professionals a un risc superior de contagi de virus", atesa l'actual situació sanitària. Aler ten que les mesures excepcionals provoquen en els interns "un grau molt important d'angoixa, ansietat i sofriment psíquic i alhora genera el risc d'incidents o conflictes perillosos dins dels centres". I demanen implementar mesures per "reduir el volum de la població reclusa", com la llibertat condicional o l'arrest domiciliari.

CR | [LLEGIR AL WEB](#) (+)

Entitats jesuïtes reclamen protecció als migrants en l'emergència sanitària

La població immigrant es troba aquests dies en una situació de vulnerabilitat afegida. Moltes persones ateses per la Fundació Migra Studium treballaven en el sector de la cura de persones, amb gent gran o infants, explica a aquest mitjà **Sanja Rahim**, tècnica d'acollida de la fundació. Una situació que s'afegeix a la incertesa legal, "si l'administració suspèn els tràmits jurídics, la situació irregular de moltes persones es pot allargar", afirma Rahim. A nivell sanitari **Maria del Carmen de la Fuente**, directora de la Fundació Migra Studium, es pregunta si s'està atenent a aquelles persones que no tenen documentació.

CR | [LLEGIR AL WEB](#) (+)

Fundació Ajuda i Esperança

Nou número
682 900 500
Telèfon de l'Esperança de Barcelona

Algú pot necessitar-ho, passa-ho!
#ContagiemEsperança

El Telèfon de l'Esperança afegeix un número pel confinament

La Fundació Ajuda i Esperança ha pres les mesures pertinents per garantir l'accés al servei del Telèfon de l'Esperança a les persones que pateixen malalties, solitud, angoixa, pors i desconcert, sobretot en aquests moments de confinament. Fins a 200 persones voluntàries estan preparades per escoltar des de casa. Per aquesta nova situació l'entitat ha habilitat un nou número: 682 900 500. Aquest s'afegeix al clàssic 93 414 48 48. El Telèfon de l'Esperança dona atenció les 24 hores del dia, tots els dies de l'any. Els voluntaris reben al voltant de 70 trucades diàries, més de 25.000 trucades al llarg de l'any.

CR | [LLEGIR AL WEB](#) (+)

Núria Illas: “No hi ha soroll només als carrers, sinó també dins el nostre cap”

A principis de mes Catalunya Religió va entrevistar Núria Illas, prioressa del monestir de Santa Maria de Valldonzella. Les seves reflexions segueixen sent completament vigents malgrat l'actualitat no ens ha permès publicar-les abans.

El monestir de Santa Maria de Valldonzella es troba al barri de Sarrià-Sant Gervasi de Barcelona, allà hi viu una comunitat femenina cistercenca que es dedica a la vida contemplativa. El monestir modernista es pot visitar, i té un pes cultural i arquitectònic per a la ciutat comtal. A més a més, des de fa dos anys, l'edifici té un ús Sanitari-Social: en una de les seves ales, l'Orde de Sant Joan de Déu pot acompanyar i atendre infants i adolescents que pateixen malalties mentals. Ens rep **Núria Illas**, prioressa de la comunitat.

Com descobreix la seva vocació?

Sempre he trobat curiositat per cultivar la meua espiritualitat. Des de ben petita, m'ha agradat gaudir en plenitud de la fase vital que m'ocupava en el moment present. Ocupar-me de l'aquí i de l'ara de forma plena. Per exemple, quan vaig estudiar arts a l'escola la Massana, o quan

vaig estudiar Infermeria i em vaig diplomar en medicina tropical, o quan vaig ser missionera a Burundi.

Després de tot, com arribar a optar per la vida contemplativa?

Vaig escollir aquesta opció vital de gran. Durant la meua activitat com a missionera a Burundi durant cinc anys, vaig viure de forma directa el conflicte entre els hutus i els tutsis, i em van dir que el millor era tornar a Barcelona. I vaig decidir que sí, vaig pensar que encara em quedava molta vida i servei per oferir i donar. Vaig veure clar que si em quedava allà, hi havia molt risc que acabés morint. Després de l'assassinat del president ruandès **Habyarimana** va començar la matança dels ciutadans tutsis per part de soldats i altres ciutadans hutus. Va ser un conflicte molt sangonent.

Com va continuar el seu camí a Barcelona?

Quan vaig arribar aquí el meu pare estava malalt i vaig dedicar-me de ple a cuidar d'ell i atendre'l. I en aquest mateix procés, de cuidar a l'altre, vaig sentir que tenia la necessitat d'en-

tregar-me a Déu, de dedicar-me exclusivament a pregar i a escoltar-lo. Aquí, a Valldonzella ja hi havia estat, i m'agradava el silenci d'aquest lloc. Així que vaig optar per acostar-me més a l'orde cistercenc i quedar-me al monestir. Fins a arribar aquí, com a monja benedictina del monestir de Valldonzella.

Com va ser que vau cedir l'ús d'una part del monestir a l'Orde Sant Joan de Déu?

Als pares de sant Joan de Déu els coneixem de fa temps, amb ells fem altres projectes conjunts com l'hort que tenim on venen a treballar persones que atenen des de l'acció social. D'aquest espai se sabia que estava buit, el monestir és gran i nosaltres som només set monges. I és clar, era un espai molt cotitzat, està a Barcelona, però a l'hora és silenciós, lluminós, un espai ideal per recollir-se. De tant en tant, algú picava a la porta. Fins que va arribar la proposta "Acompanya'm" de l'Orde Hospitalari de Sant Joan de Déu.

Què és el que us va convèncer?

Vam veure que era un projecte que venia de l'Església, i a més a més tenia una finalitat so-

cial, d'atendre a persones que són vulnerables, joves i infants que pateixen malalties mentals. Aquesta vegada, la proposta tenia els ingredients per encaixar-hi.

La comunitat va estudiar la descripció del projecte, vam pregar, i vam discernir fins que vam veure que totes estàvem d'acord. No va ser tan fàcil com això, perquè el monestir és un edifici catalogat, i l'Ajuntament havia d'estudiar l'estructura, i veure quines rehabilitacions eren oportunes que es fessin per poder adquirir l'ús socio-sanitari, on poder atendre a aquest col·lectiu de persones.

De quina manera s'implica la comunitat en aquest projecte?

De forma directa no ens hi impliquem, però sí que a voltes participem d'alguna activitat puntal. Per exemple, per Nadal, sí que fem alguna celebració junts. També, de vegades els professionals de la unitat ens demanen que preguem per aquell jove, o per aquell nen. Acolim amb il·lusió i dedicació aquestes peticions, i després ens agrada saber com evolucionen.

Aquesta cessió d'ús en què consisteix?

Nosaltres els hem donat aquest espai que no utilitzàvem, i ells l'han reformat, adequat, i ens paguen un petit lloguer. És una entrada que també ens va bé per mantenir la nostra comunitat. Així és com hem trobat un benefici mutu.

Estem contentes de saber que aquest espai acull a infants i joves vulnerables que tenen entre 9 i 18 anys. Tots ells pateixen malalties mentals, alguns estan tutelats per l'estat, altres estan sota la tutela dels seus pares, però requereixen d'una atenció especial. Els tractaments que es fan van dels 9 als 18 mesos. Hi ha en concret 30 places. La veritat és que les vegades que he pogut presenciar com treballa l'equip de professionals, he quedat admirada.

I, aquesta activitat, pot conviure amb el vostre *ora et labora*?

Sí, sí, i tant. Estem separats en diferents blocs, no hi ha connexió directa, no ens creuem. Podem desenvolupar perfectament les nostres activitats en paral·lel sense interferir els uns en la vida dels altres.

En què treballa la vostra comunitat?

El nostre dia a dia té moments per pregar en solitari, pregar en comunitat, i per treballar. Tenim l'hort del qual obtenim la collita de verdures i fruites que mengem, després està l'hostatgeria on acollim persones que venen a cercar silenci, un espai de pregària, o concentració per acabar una tesi doctoral o per preparar-se per un examen difícil; tenim el taller d'enquadrernació; i també fem aquestes icones que veieu a la prestatgeria. Dins la fusta posem icones de la mare de Déu i de l'infant Jesús i les venem, per exemple, podeu trobar-les al Monestir de Montserrat.

Com és d'important el silenci avui?

Les persones que arriben aquí queden parades del silenci que hi ha en aquesta casa. Les persones no estan acostumades al silenci, avui dia es fa una cosa rere l'altra amb molta velocitat. No hi ha soroll només als carrers, sinó també dins el nostre cap. I quan de sobte arriba el silenci, ens trobem assedegats d'ell. El silenci és vital per posar ordre a les nostres idees, per trobar-se a un mateix. Nosaltres no fem només

silenci per pregar, també, al final del dia, fem silenci per poder-nos endreçar i pensar en el que farem l'endemà.

Què significa "acollida"?

Acollir significa abraçar a l'altre sense saber què ve a buscar al nostre monestir. Nosaltres hem de fer que la seva estança sigui el més còmoda possible. A més, l'acollida la tenim com a punt essencial en l'orde de sant Benet: "Era foraster i em vàreu acollir".

Aquest monestir té molta història, hi ha alguna anècdota que vulgui recordar?

A mi m'agrada explicar el que ens va dir una artista sobre les parets del monestir fetes amb maons. Va dir que així com hi ha monestirs fets del material extret de les pedreres de Montjuïc, el monestir de Valldonzella estava fet de la nostra terra, i com que era terra de Catalunya, l'estructura era senzilla però ferma com la seva gent.

L'esperança en la mort de les vedruna Maria Trullols i Joaquina Surrallés

Diumenge ens van deixar les germanes vedruna de Manresa, **Maria Trullols** i **Joaquina Surrallés**. La Maria ha estat durant aquests darrers anys la coordinadora de la comunitat Vedruna de Manresa, una dona forta, admirable i sensible, alegre i sol·lícita envers les seves germanes. I la Joaquina, que va **celebrar** 75 anys de vida religiosa fa un mes, era una dona discreta i plena de bondat. Totes dues, la Maria, nascuda a l'Espluga de Francolí i la Joaquina, a Terrassa, havien dedicat tota la vida a la docència, passió que vivien amb amor. La congregació de les Carmelites de la Caritat va ser fundada per **santa Joaquina de Vedruna** i aquestes religioses són presents a Manresa des del 1854, sobretot en el camp de l'ensenyament, però també en la sanitat i en l'acció social i en la pastoral a les parròquies.

Aquestes dues religioses s'embadalien davant l'acció que Déu feia en elles i en els altres. Per això podíem descobrir en la Maria i en la Joaquina, una tendresa que ens admira, una noblesa de vida que ens esperona i una tenacitat en fer bé les coses que ens ajuda a créixer humanament. Les vedrunes de Manresa, Maria i Joaquina que ens han deixat, però també **Adelaida**, durant molts anys a la Xina, **Pilar**, a Bolívia, **Montserrat**, **Lurdes** i les altres germanes d'aquesta comunitat tan estimada, ens són, enmig de la seva fragilitat, fars que il·luminen la nostra nit, ja que amb la seva pregària i el seu silenci amorós, esdevenen artesanes d'esperança i de fraternitat.

La Maria i la Joaquina, amb les altres germanes vedrunes de Manresa, ens són testimonis de la

bellesa de les coses petites, que ens parlen de l'alegria de l'Evangeli. La mirada d'aquestes dones, neta i transparent, ens mostra també (amb la seva vida) que la bondat és més forta que la maldat i que la fidelitat a la vocació rebuda només pot ser fruit de l'experiència de Déu. La pregària de la Maria i de la Joaquina (i de les altres vedrunes de Manresa), ens mostra que el cor (com deia **Pascal**), té raons que la raó desconeix. La vida de la Maria i de la Joaquina ens demostren que l'amor és l'únic camí per arribar a Déu i als altres. Perquè només estimant amb tendresa, com han fet aquestes dues religioses al llarg de la seva vida, podem semblar esperança i fraternitat.

El somriure com a bàlsam

Aquestes dues religioses sabien (i ho vivien així) que el somriure és el bàlsam que guareix les ferides del cor. Perquè el somriure no és ensenyar les dents, sinó mostrar la generositat del cor.

L'última vegada que vaig acompanyar en un recés aquesta comunitat tan estimada, va ser el passat 22 de gener. Recordo que els vaig comentar unes paraules de sant Pau: "L'esperança no enganya, perquè l'amor de Déu ha estat vessat

ens els nostres cors per l'Esperit Sant" (Rm 5:5). I també unes altres de Teiichi Sato, supervivent del tsunami que va destruir la costa del Japó el 2011. Sato deia després d'aquest drama: "Hem d'allotjar la llavor de l'esperança als nostres cors perquè es mantinguin forts, perquè és l'únic que importa". I després d'aquella tragèdia, afegia encara: "Només quedava el que no es veu: l'amor, l'esperança". I és que l'esperança ens empeny a obrir nous camins i a esperar sempre en els altres, com han fet al llarg de les seves vides la Maria i la Joaquina. Només l'esperança ens fa obrir els nostres cors i els nostres braços a Déu, que s'apropa a nosaltres en els germans.

L'amabilitat en el tracte d'aquestes dues religioses, en un món ple de tensions i de discòrdies, el seu silenci fecund i la seves rialles sinceres (amb un bon humor que és sempre font de salut), enmig de tants sorolls buits de significat, ens interpel·len i ens desvetllen. I, sobretot, la pregària d'aquestes dues germanes, ha fet que es deixessin modelar pel Senyor, com l'argila en mans de Déu, el gran terrissaire. La vida senzilla i generosa de la Maria i de la Joaquina, ens fa descobrir l'obra meravellosa que Jesús ha fet en elles al llarg de la seves vides. I d'això en són

testimonis les seves germanes de comunitat, de l'escola, a la qual van dedicar les seves vides i de tots els qui les coneixíem, ja que hem descobert en elles, uns testimonis clars i diàfans de fidelitat i de generositat.

La Maria, coordinadora de la comunitat, es va donar del tot, generosament, a les germanes que servia i va dinamitzar la comunitat de les vedrunes de Manresa, preparant reunions de formació, la litúrgia i les sortides de les religioses a Montserrat un dia a l'any. També introduí unes millores assistencials d'infermeria, per tenir cura de les religioses, totes elles grans i amb una salut molt precària. Igualment demanà als monjos de Montserrat i al bisbe de Vic (que tant estimaven) que baixéssim a Manresa a fer recessos a les vedruna, per compartir amb elles la pregària i la reflexió. Encara vaig poder parlar amb ella el dia del meu sant, tot i que vaig notar que, malgrat els seus esforços, respirava malament i tossia molt.

Fa uns anys la Maria va patir un càncer, que va superar amb una actitud admirable, amb confiança en Déu i en els metges. La Maria venia, sempre que podia, a Montserrat, per "carregar

les piles”, com deia ella. I la comunitat de les vedruna, sempre que calia, acollia els monjos que baixàvem al metge a Manresa, per si volíem quedar-nos a dinar, en cas que acabéssim tard de les visites mèdiques. A mi mateix, el passat 13 de febrer, com que vaig acabar tard d'una visita del metge, em van acollir al dinar. Els monjos de Montserrat som testimonis de la fe i de l'esperança de la Maria, malgrat que va tenir una infantesa molt dura, ja que la seva mare va morir quan la Maria era molt petita.

Deixar-se estimar per Déu

Al llarg de les seves vides, la Maria i la Joaquina s'han deixat estimar i han estimat molt Déu, les germanes de comunitat i tots aquells als qui han servit, d'una manera especial en la docència. Tant de bo sapiguem descobrir l'obra que el Senyor ha fet en elles dues. Tant de bo que l'esperança que va guiar aquestes dues dones i que va enfortir la seva vocació, ens encoratgin a ser testimonis del Regne. La Maria i la Joaqui-

ma, que ja han arribat a la Pasqua, al trobament amb Déu, han estat artesanes de vida, d'humanitat, de simplicitat evangèlica i d'amor. Les germanes Maria i Joaquina ja poden cantar amb plenitud el salm 72: “Per a mi és bo d'estar prop de Déu, de buscar en el Senyor el meu refugi, de contar les vostres gestes”.

JOSEP MIQUEL BAUSSET -MONJO DE MONTSERRAT |

[LLEGIR AL WEB](#)

Continguts gratuïts

Període gratuït d'un mes (versió premium) a l'aplicatiu + continguts de la Lectio Divina Quaresma 2020 + 1r capítol online del llibre *Un bisbe contra tots els murs*.

La mesquita del Clot, indústria veïnal de mascaretes artesanes
DM, 24/03/2020 | TOT BARCELONA

El Seminari acollirà pacients per descongestionar l'Hospital de Vic
DM, 24/03/2020 | EL 9 NOU

Les confraries de Mataró fan centenars de mascaretes amb la roba de les seves túniques
DC, 25/03/2020 | CAPGRÒS

L'Escola Diocesana de Navàs fabrica viseres amb impressores 3D per al personal sanitari
DC, 25/03/2020 | REGIÓ 7

L'himne de la Cinta s'escolta cada dia a la Plaça Alfons de Tortosa
DJ, 26/03/2020 | SETMANI L'EBRE

La Cova ho té tot a punt per construir l'oratori soterrat
DJ, 26/03/2020 | REGIÓ 7

L'escola concertada demana ajuda econòmica a la Generalitat pel coronavirus
DJ, 26/03/2020 | 3/24

Resar a casa i parlar per telèfon: els musulmans de Manresa enyoren la vida social de la mesquita
DV, 27/03/2020 | NACIÓ DIGITAL

CLAUSTRE GENERAL ESCOLA PIA IGUALADA

#totanirabé

Tradueix el tuit

16:01 · 27 març 20 · Twitter Web App

Durant aquest temps de confinament, les congregacions miren d'adaptar-se a la situació. El president de la URC, fra Eduard Rey, ens explica breument com estan vivint ell i la comunitat dels Caputxins de Pompeia aquest període.

🙏 Aquests dies #PrequemACasa #VidaReligiosa.

324 visualitzacions

12:25 · 24 març 20 · Twitter Web App

X. Aymerich: "La Quaresma del coronavirus", la podríem anomenar així. Ens ha deixat confinats a casa, sense misses ni viacrucis... ni celebracions penitencials. Curiosament, sense voler-ho i per força, estem fent una quarantena que en realitat també és una #Quaresma. Fil 🙏

8:07 · 27 març 20 · Twitter Web App

Benvinguda, primavera! Així és la Sagrada Família des de casa.

#QuedatACasa

[Autor dels vitralls: Joan Vila-Grau]

15:31 · 20 març 20 · Twitter Web App

🙏 A IQS hem donat guants i bates d'un sol ús a @SJDbarcelona_es, l'Hospital Sant Joan de Déu Barcelona.

Estem molt orgullosos de poder ajudar i contribuir en la mesura de les nostres possibilitats a institucions i professionals. 🙏

@uramonlull @universitatcat

13:55 · 27 març 20 · Twitter Web App

🙏 @Pontifex: "En aquests dies de tant de patiment també hi ha molt a por: la por de la gent gran que està sola, la por dels treballadors sense un sou fixe, la por de cadascú de nosaltres... #PrequemJunts al Senyor perquè ens ajudi a tenir confiança i a vèncer la por"

8:21 · 27 març 20 · Twitter for iPhone

Avui fa quaranta anys van assassinar Monsenyor Óscar Romero.

***

Hoy hace cuarenta años asesinaron a Monseñor Óscar Romero.

Tradueix el tuit

14:30 · 24 març 20 · Twitter Web App

Recordem que podeu seguir la #Missa Convencional del #Diumenge IV de #Quaresma des de #Montserrat a les 11h per @laxarxatv @radioestel @elpuntavuitv Montserrat Ràdio i TV a montserratcomunicacio.cat i @tv3cat

10:28 · 22 març 20 · Twitter Web App

"I voleu Vós, Mare meva, que jo, que soc un germà d'aquests infelços, miri amb indiferència la seva fatal ruïna? Ah, no!" El #pareClaret ho tenia clar: la religiositat mariana que exclou l'amor concret no és una religiositat sana. #preguemacasa

La Missa de Cada Dia i 7 més

10:04 · 24 març 20 · Twitter Web App

Avui hem cedit a 3D ACTIVISTES CV19 GIRONA les nostres impressores 3D. Ens posem al servei de gent que està ajudant molt.

22:25 · 23 març 20 · Twitter for iPhone

Tal dia com avui, a una noia senzilla i humil, Maria, li diuen k és plena de gràcia, el Senyor és en vos i beneïda sou entre les dones, xk beneït és el fruit dl teu ventre: l'Anunci de ser mare. Felicitats a totes les mares i a totes les Germanes Dominiques d l'Anunciata! #Maria

9:02 · 25 març 20 des de Salt, Espanya · Twitter for Android

Alumnes se sumen a la iniciativa #totanirabé #totsortirabé molts ànims a tothom!! #LestonnacAmbTu #LestonnacTgn #Joemquedoacasa

322 visualitzacions

10:49 · 24 març 20 · Twitter Web App

CATALUNYA RELIGIÓ

Resum en paper de la setmana | ISSN 2604-7012 | Tota l'actualitat a www.catalunyareligio.cat

Director: Jordi Llisterrí i Boix. **Edició paper:** Laura Mor. **Redacció:** Glòria Barrete, Ignasi Escudero i Laura Mor. **Col·laboradors:** Eloi Aran, Ramon Bassas, David Casals, Lucía Montobbio, Alba Sabaté. **Adreça:** Carrer dels Lledó, 11. 08002 Barcelona. **Telèfon:** 674050748. **Correu-e:** info@catalunyareligio.cat
Publicitat: Paris Grau | comunicacio@animaset.cat

Catalunya Religió és una iniciativa de la Fundació Catalunya Religió. **Patronat:** Eduard Ibáñez (president), Míriam Díez (vicepresidenta), Carles Armengol, Ignasi Garcia i Clavel, Núria Iceta, Manuel Manonelles, Anna Vilà.

AMB EL PATROCINI DE

AMB LA COL·LABORACIÓ DE

Amb el suport de:

